

Konosán Ildikó

• RONDO CARICCIOSO

• RONDO CARICCIOSO

The background of the book cover is a photograph of a cobblestone street. A large, clear puddle in the center-left of the frame reflects a tall, ornate church spire. The sky reflected in the water is a vibrant blue with streaks of orange and yellow, suggesting a sunset or sunrise. The cobblestones themselves are wet and show various shades of grey, blue, and brown.

Koosán Ildikó

**RONDO
CAPRICCIOSO**

Egy találkozás utóélete

Koosán Ildikó

RONDO CAPRICCIOSO

Koosán Ildikó

RONDO CAPRICCIOSO

Egy találkozás utóélete

2018

© Koosán Ildikó, 2018

ISBN: 978-615-00-2469-1

A könyv borítóját Koosán Ildikó tervezte
„Malmö Tócsatükör” c. fotójának felhasználásával.

Ez a mű a Creative Commons
- Nevezd meg! Ne add el! Ne változtasd! - 4.0
Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően
felhasználható.

PYTHEAS

KÖNYVMANUFAKTÚRA

A könyv
a Pytheas Könyvmanufaktúra
műhelyében készült

I.
TALÁLKOZÁS

I.

TALÁLKOZÁS

Fölém magasló
nyírfaág,
barna íriszén
titka,
távoli világ
feszül.
Ő, s én két magány
mégis egy belül.

Mennék ha hívna.

Körül emberár
kering
míg a perc mögül
kilép,
vár még, újra int.
Mosolyát
szívem felissza,
sodródunk tovább.

Tavaszi jön-e még?

II.

ALKALMI ORIGÓ

II.

ALKALMI ORIGÓ

ingerültségből
csapódtam akkor hozzád
mentőövemhez

más híján lettél
épp te az esedékes
csak semmi pánik

úszni tanultam
a kiszáradt mederből
veled a partra

III.

AZ ELMÉLET GYAKORLATA

III.

AZ ELMÉLET GYAKORLATA

/ sartré-i gondolatok /

Lettél ismerős idegenség,
helyét keresi bennem a léted,
hogy Te legyél Én, az a Másik,
lényembe zárva alkonytól pirkadásig
a rezgést, a fényt, a szót, ami vagy,
bennem ismered meg igazán magad

ahogy megítélsz, s ahogy megítéllek.
Átlényegülni készítesz a lényed.
Ki leszek? S Te ki? Hittel, értelemmel
lélek vagy, érző, tele rejtelemmel.
Egy Másik világ – a magadtól szabad –
kell, hogy a Másban megismerd magad!

Helyet kereshet nálam a léted,
lényegem ízét, titkát, ha érted,
s én, aki benned magamat hiszem
mert akarom, magammal viszem
a hitet, hogy bennem magad látod,
valós lényedet bennem találod.

Te – Én leszel már és Én – Te leszek!
Lényed, ha mégis visszaveszed
volt önmagad vissza hiába várod,
rezgéseid atommezeje nem szabad,
sokkal szegényebb, sokkal gazdagabb
lényegünkből ami majd megmarad.

IV.
HA ELFOGADSZ

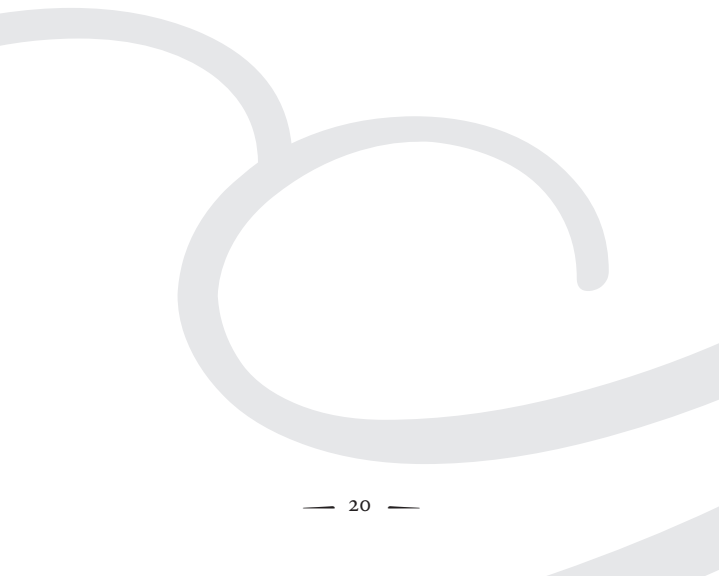
IV.

HA ELFOGADSZ

A kényszerűség tetterre bátorít,
veszély a céltól el nem tántorít:

világok dőlnek, dübörög a föld,
ha egy érzésben feltétlen hiszek,
kitölt a fény, parázslík a zöld,
kék tűzben égnek a réti íriszek,

értelme támad az áldozatnak,
ha elfogadsz és én is elfogadlak.

V.
HA AKAROD

V.

HA AKAROD

Üzent, várni fog, bár engem nem szokott
senki fia, soha. (Ott áll majd kopott
rövid kabátban, fején gyűrött kalap.)
Hívtam tegnap este, ha otthon marad,

majd máskor, talán egy őszi délután
találkozunk. Féltettem. Néha sután,
– akár első randiján a lány szokott –
zavarba jött, szólni is alig tudott.

Sejtettem, mennyi kimódolt mondatot
szed csokorba, szaván ne essék csorba,
tudtam, erre készül közel egy éve,
elmondani hittel, daccal szemébe'

bálvány vagyok, távoli, mint csillagok
fénye. Templomi hímes oltár ragyog
ilyen hidegizzással, fehér parázs,
de néki élet, halál ki volna más?

Hát jöjj, mondd – járjunk – semmi többet,
ne hozz virágot, sóhajtást, s a könnyed
hagyd, mint kártyások az adut, talonban,
ha akarod, hogy hívjalak, de nyomban.

VI.
ÁLMODBAN

VI.

ÁLMODBAN

Álmodban, ha majd
nálam jársz
tudod, merre kell
menned.

Ajtóm kinyitva vár,
idetalálsz,
a vágy kövezte út
csillámporát
szégyellés nélkül itt
kell levetned.

Hozz jó erőt, biztató,
tüzes mosolyt,
hozz almavirágú
álmodást.

Szőnyegem buja
mintái fölé
heverjünk együtt,
és moccanást
se engedj a gondolat
sík tükrű vizére.

Hagyd velünk úszni
örömbe, fénybe
a fölénk karcsuló
időmúlást...

VII.
MEGSZOKÁS

VII.

MEGSZOKÁS

Emlékszem, mikor végre
bátortalanságom félretéve
hozzád először mentem,
abban a régimódi rozzant fotelben
vártál, kissé színpadias pózban.
Látom magunkat,
vontatott, idéetlen mondatok
tetézték zavarunkat.
Nem illett rád
amit hallottam rólad,
hódítasz, mestere vagy a szónak.
Nyitott inged, fűzetlen cipőid,
meg az a félig
borostás képed...
Nahát!
Miért rajongtam érted?
Mi fűtött akkor engem,
milyen hatékony méreg
járt át, meg át?
Te érted?

S később is... A találkozások,
meghitt beszélgetések...
Ismertük egymás féltett titkait.
És látod!
Végül azok a nyomasztó hallgatások...
A megszokás bolond dolog...
De azért ugye, megbocsátod,
Ha visszagondolok...

VIII.
NE HÍVJ FEL

VIII.

NE HÍVJ FEL

Utazom újra. Látod, nekem
a pezsgés hiányzik,
ne múljon el egy nap,
ne ébredjen a másik
céltalanul, ha élhetem.
A változás vidít.
Valahogy így van ezzel más is.
Lehangol az egyhangú ködös szürkeség.

Ma szép idő van,
felhőktől fényfoltos üde kék
tódul felém az ablakon.
Ha látnád!
Ezek a régi otthonom
ősz-deres dombjai...
Szeretném végre elmondani
milyen lelkesen, gondtalan éltem egykor,
megtáltosodva minden új tavasztól...

Tudod, a kert, az ősplátánok
megélednek, ha erre járok,
hangulat, érzések, évszakok, szavak
még megtalálják
a vörös, gyér-lombú fák alatt.

Nézd! A dicsekvést eddig kerültem...
Este, ha emlékeimtől felhevülten
megérkezem, s várnád, meséljek
ne hívj! Még friss a seb. Ne hívj fel, kérlek.

IX.
UTAZÁS VÉLETLENEKKEL

IX.

UTAZÁS VÉLETLENEKKEL

díszes épület cirádái helyett kontúrjaid
mustráltam, jázminok nyíltak, nyárfák
pihéivel volt tele a város, az ismeretlenek
mind ismerőseink lettek, meg mi is nekik,
a múzeum előterében, ahol csoportokba
rendeződtünk, ketten egy számot kértünk
a ruhatárba, az volt az első közös izgató
ténykedésünk, s a vonatjegyünk hazafelé;
hittük a párbeszéd új fejezetéhez értünk,
de aztán évekig meg se ismertük egymást.

X.
VESZEKEDÉS

X.

VESZEKEDÉS

/ képzeletjáték/

Fáraszt ma ez a siránkozás,
hogy nincs kalap, sem új kabát,
nincs ajándék, sem szép szavak,
meg, hogy bolondnak tartalak;
nincs pénzed, nincsen bűnbakod,
szó nélkül mégsem hagyhatod,
hogy semmid sincs az ég alatt...
Hidd el, nem ezért bántalak!
Most fáradt vagy és ideges,
Hibáztam? Vagy a sarki fűszeres
nem bókolt elvárás szerint?
Túl leszel rajt', nevetsz megint,
és idebújsz.... a duzzogásból
dorombolás lesz, tudom.
Na, add a szád! Azt gondolom,
nem lenne gond, ha amit
hiszel, s kimondasz nyomban,
nem hinnéd szó szerint,
nem jönnél újra és megint
gyerekes kifogással: láttál
tegnap este mással, ezért vagy
dühös... Drágám!

Hidd el, nekem más senki...
És minek egymást megsebezni?
Most vagy itt nekem...
Ne nézd a függöny ráncait!
Hogy én?... Kívüled?.. Valakit?
Ugyan! Te kis bolond!
Fontos vagy, hiszen tudod!
Meg aztán titkon ki várna téged?
Ha nem szeretsz, s úgy ítéled
nélkülem boldogabb lehetsz,
most szólj, nem kell új kísérlet,
nem kell a drága percek
hiába vesztegetni. De másutt,
ha majd nem tudsz szeretni
s eszedbe jutok, idézd eléd
e kis szobát... képzeld, hogy
ott vagyok...

XI.
SZERETNI VÉLEM
JÖSSZ E MÉG

XI.

SZERETNI VÉLEM JÖSSZ E MÉG

Margarétás a nyári rét,
hanyatt fürkészem tengerét
az égnek.

Emlékszel, mikor vállamat
beárnyékoló lomb alatt
kis fények

játszottak bújócskát és fű
takart, deréknyi, dús ölü...
S a vége?

Elhallgatnám, de ez a kép...
Szeretni vélem jössz-e még
a rétre?

XII.
MONDD, MI LESZÜNK

XII.

MONDD, MI LESZÜNK

Tudom, a világ mára más,
elér a nyüzsgés,
a rohanás,
a gondok,
nincs romantika, féltés,
nagyregény,
hiszem mégis,
vannak még bolondok
mint te meg én,
nekünk a remény is jövő:
együtt maradunk.
Látod, ha hallgatunk is,
ha nincs szavunk,
búvöl a közelség, a mosoly,
a mozdulat...
A hajad, ahogy a kertben
az előbb elázott,
s behoztad azt a letört virágot,
olyan egyszerű, természetes,
mintha örökké így maradna,
nem férhet más jel
a mozdulatba,
nem történhet semmi
végzetes....

Mondd, mi leszünk azok is,
ha egyszer vége lesz,
akik elmennek egymás mellett
szótlánul?
Gondolsz-e arra
mi lesz, ha elválunk egyszer?
Nem nézel rám,
s igyekszel
megnyugtatni: ugyan,
ez képtelenség!
Magányosak lesznek az esték,
a tárgyak is súgják majd,
nagyon hiányzol...
Ne gondoljunk most erre!
Tetőled távol
mit tudnék magammal kezdeni,
s te mit várnál
egy ismeretlen mástól?
Vajon a tűz, ami ma összeláncol
meg tud- e minket menteni?

XIII.
MI VOLTUNK

XIII.

MI VOLTUNK

Mikor az éjjel hajnalpírra vált,
megkoronázza a parti ősplatánt
megkérdem tőle, tanúm vallatom:

Tényleg árnyékunk sejlett a vízen?

A hullám-mosta térben ácsorogva
tényleg léptünket látta összefonva,
míg elsimult a fényikrás fövény?

XIV.

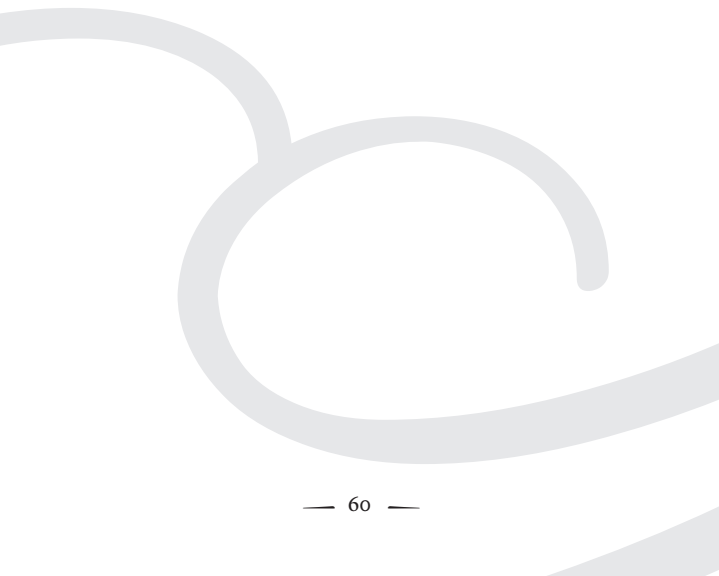
HADD, LÁSSALAK ÚGY

XIV.

HADD, LÁSSALAK ÚGY

Tartunk két lépés távolságot,
édektelen szavakat váltunk
az időről, meg ami ilyenkor
szokás, nem amit az érzés
igazán szólna, dehogy, hol
van az már, csak úgy, újság-
papírba csomagolva, ahogy
a közömbösek, ha véletlen
találkoznak az utcán néha.
Gondoltam, szólok még ma,
fáj e szertartásszerű áldozat,
mért szégyenkeznénk a múlt
miatt? Két testben egy lélek
voltunk...mindketten vétlen,
menjünk el inkább észrevétlen
egymás mellett, nem kellenek
szavak, hadd, lássalak úgy,
mint mikor enyémnek tudtalak...

XV.
TALÁLKOZÁSOK

XV.

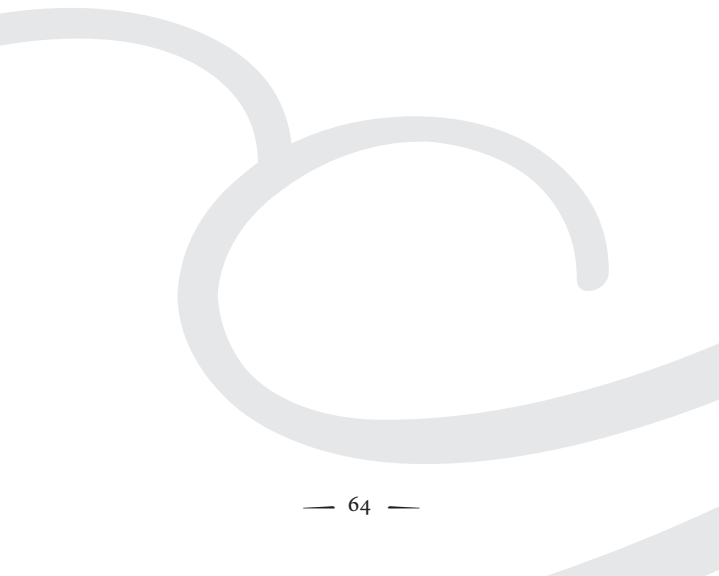
TALÁLKOZÁSOK

Döntök. Ma este az lesz a legjobb,
nem veszek fel csinosabb ruhát,
farmer és egy régi blúz is feldob,
gyűlölöm a gyertyás vacsorát.

Ablak melletti csendes zug: tudom,
– nem akarom, de lábam odavisz –
cigarettavégem végre elnyomom,
megfogadom, holnaptól pedig...

Vár, mint aki máris menni készül,
jól vagyok-e, meg sem kérdezi.
Gyertyafény. Egy lepke beleszédül,
az abrosz ránca múltunkkal teli.

Őszi nap, ha szembe jön az utcán
idegenül, észre sem veszem...
Megbánta rég, mondják, gondolt is rám;
A gyászruhát egy évig viselem.

XVI.

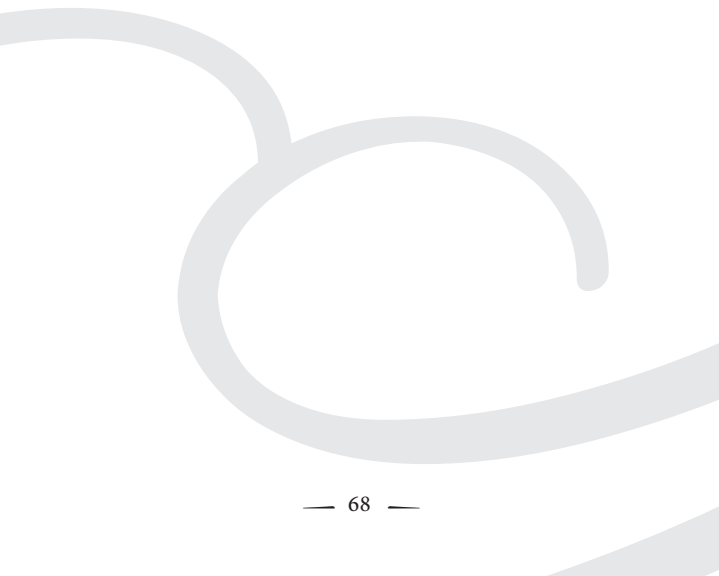
ÉN LÖKTELEK LE
TAIGETOSZRÓL

XVI.

ÉN LÖKTELEK LE TAIGETOSZRÓL

Lehámlasz rólam, mint a por!
Akarásod romjaiból
emelnél emlékoszlopot,
amit az időtől lopott
légváraidban tartogattál?
Ha mindent is tagadnál,
én löktelek le Taigetoszról!
Szirénhangra ma magadból
kilépve az alvilágba érsz,
istenszót bujára cserélsz,
kék máglyán hamvad el tested,
s te, ki a gyönyört kerested
édent remélve, halállal lakolsz!

XVII.
KUTATOM

XVII.

KUTATOM

Kutatom mért van összetörve
kedvem e lélegzetnyi csöndbe'
ahol a perc fényét kerestem
bizakodón a júliusi estben;

a szó, amit ma idevártam
elszállt egy múlt idejű nyárban,
akit még akkor lázba hoztam
hol van az érintése mostan?
varázsát e parttalan estén
ha volna is, ma hol keresném?

az évek súlyos, lomha teste
ábrándjaimat rég kikezdte
és tovább lépni innen nem hagy,
lehet a szándék bármilyen nagy;

mert lét, s a nemlét fintorában
irónia és áltatás van,
ahol már alkonyfény viháncol
a derült ég kihull a nyárból.

XVIII.
KIDOBHATOD

XVIII.

KIDOBHATOD

Kidobhatod, és dobd nyugodtan
ami zavar, nem bántasz jobban,
nem gyűlöllek meg hidd el, azért
a félrecsúszott mondatodért;

de hagyhatod úgy, ahogy volt,
imáim csöndjét, újragondolt,
s képzelgéseimbe költözött
terveimet a kacat között,

elköltözök, – nem kellesz többé –
más vidékre, a napok közé,
emlékezni könyvjelzőt teszek
szavakból, megkopott giccseket,

nem gondolok ki semmi újat,
hagyom jövőm, s veled a múltat
az idő kútjába elsüllyedni,
hozzád többé már nem köt semmi.

XIX.
TELEFONHÍVÁS

XIX.

TELEFONHÍVÁS

/tehát a telefon/

Mikor szokott mozdulattal felvettem a kagylót, nem gondoltam, hogy a már évekkal ez előtt eltemetett érzések elindítóját hallom; előttem áll, épp, mint mikor egy félig bezárt könyvet kezd lapozni a szél, képek egymásutánja villan elő; a valakit, akire folyton emlékezni kell, habár rég lakatlan a ház, a kert, a zárt redőny mögé nem jut be fény, a tárgyakon kihűlt ujjnyomok porosodnak, hol a szétrebbent illatok törvénye kitörölhetetlen, s csönd- sűrű drapéria fedi az elgurult szófoszlányok maradék fényfoltjait. A felejtés önvédelmi praktikáin rég túljutottak nyugalmaival hangzott a rögtönzött kérdés: Ki az? Nem értem! Kivel beszélek? S a gáthoz gondolatban hirtelen tucatnyi homokzsákot hordott az ész...

/fénykép/

szavaira úgy gondoltam vissza, mint kellékre, ha egyszer történetünk fölösleges és öncélú megírásához kezdek: egy szétszórt egyéniség

emberközeli megnyilvánulásait, kisebbségi én-tudatának feltétel nélküli napi feladását olvastam ki belőlük, akit csupán a mások jó-indulatú pártfogása juttathat előre; naivitása, és szinte gyermeki ragaszkodása egy hithez, összbenyomásként főleg szánakozást, nem szerelmet generál, ahogy a képből is látszik.

/a dolgok eszenciája/

inkább a hiány zártkörű feldolgozása, mint egy új kapcsolat élménykilátásai adtak okot újramegzárásra, amolyan félénk tapogatózás volt a semmibe vakon, van-e göröngyökön túl még köves út, kijárat a nyári tengerpart felé, aztán a beszélgetések: kulcsra zárt fiókok nyitogatása félig, végül egyre teljesebben, ahogy a vetkőzés koreográfiája is előírja egy jó hírű éjszakai lokálban, s ez, mint holmi kábítószerrel fűszerezett bőlé, igenis, bódít...

/előző világba zártan/

valóságos kinézetében végül volt valami ősi ösztönszerű egyszerűség, magától értetődő szabadságféle, iszonyú távolról érkezésével eloldhatatlan szokások mennyboltját, poklát cipelte magán, egzotikus vonzását érezhette

bárki, s a falon, ami a modern világból egyre láthatóbban kirekeszti, hiába nyitogatott zsilipeket; s most, hogy a hullámok összecsapnak feje felett, fogódzkodót keres, mielőtt elmerülne:

/nem én vagyok a part/

a szalmaszál sem én, valaki más, tán önmaga; akit kígyó csípett a gyíktól is fél.
homokzsákok garmada áll csatrendben,
jogos önvédelemre sarkall az ész; rossz
rágondolni, mit is kezdene ennyi év után
börtönből szabadult ábrándjaival a lélek...

XX.

TALÁLKOZZUNK

XX.

TALÁLKOZZUNK

Látod! Eszembe vagy újra,
pedig tudom, rajtunk az átok;
Találkozzunk, mintha a régi
tavasz kezdete volna,
hiúságunkat félretéve.
Nem láttalak közel egy éve;
Felbukkannak a régi képek...

Ha másként is látja két ember
a világot, vonzódik egymáshoz
erősen, mért vitázna folyton sok
semmiségen? Hiszen ölelsz, s én
is öllelek... Miért cipeljük
ezt a terhet?

Érzékenyek, hiúak vagyunk, belátom.
Emlékszem, mikor pattanás
nőtt egyszer a szemed alatt,
nem akartad, hogy lássalak...

És féltékeny vagy, ahogyan én is;
Kívánjuk ezt a boldogságot,
veszekszünk mégis
este-reggel,
s aztán vesszük a kabátot...

Miért áld meg az ég szerelemmel
két örök civódót?
Lehetnénk barátok!
Nem fájna úgy, ha mással látlak.
Tagadlak magamnak, a világnak,
ha eszembe jutsz újra, s újra.

Találkozunk, hiúságunkat félretéve
mintha a régi tavasz kezdete volna...
Hiszen szeretjük egymást!
Még nem lehet vége!
Találkozunk! Kérlek! Az Égre!

XXI.
HA VISSZAKÖLTÖZÖL

XXI.

HA VISSZAKÖLTÖZÖL

Kopott keret a kép mögötti fal,
világosabb. Ha visszaköltözöl,
rendezzük át, feledjük el a
megszokásokat. Meglátod,
jól megleszünk, külön szobában
ébredünk, nem nagy áldozat.
Te újra írsz, reggel kávét
iszol, és adsz nekem, ha jut,
felveszed a régi papucsod,
élsz, mintha itt sem lennék,
de én, mert társad szeretnék
lenni, megérteni a dolgokat,
hisz nem köt hozzám semmi,
élőhelyem szervetlen része
vagy, – kutatnám észrevétlen
a múltból ami még maradt.

XXII.

ÜZENTÉL, VÁRLAK

XXII.

ÜZENTÉL, VÁRLAK

Majd jössz,
akár a gyermek
karod kitárva,
messziről integetsz,
gyorsuló lépteid
elém sietnek,
mint aki évek
tartozását
egyvégben
adja meg a percnak;
s én megbabonázva
keresem régi
arcvonásod
emlékeim megsárgult
fényképei közt,

lefejtve
aszott rétegét
a feledésnek,
lépkedek feléd,
magamnak tudlak,
enyémnek,
mert a vágy,
amit elmostak az évek,
érintésedtől
szemünkben újraéled.

XXIII.

SMS

XXIII.

SMS

SMS jött, kórházban vagy,
szeretnél látni.
Hittem, kívüled ezerszer inkább
írhat nekem bárki,
Te nem vagy szabad...

És mégis? Elhagyott az a másik?
Hamu alatt hűl a parázs,
múltunk illata, íze vásik,
évek roncsolják semmivé, s az élet.

De most, hogy írsz, újraéled
az a különös „ne hagyj el átok!”
színe kél levélnek, fának,
napjaink mától új világok,
tavaszi kékje lesz a fénynek.

Írod, depresszió döntött le újra,
nincs aki becézne, odabújna
hozzád, ápolna; fáj mindened
mint akit korbáccsal ver az élet;
Higgyek a mesének?
Tépjem fel gyógyuló sebem?
Nem Kedvesem!

Vagy mégis? Kereslek én is!
Ne mondd, hogy részvét nélkül
magadra hagylak;
Maglehet, végül új Eiffel tornya
épül e viharos kapcsolatnak.

XXIV.
VÁLÁS

XXIV.

VÁLASZ

Még visszaneézett. Utána lestem
a lökdösődő, sűrű tömegben,
elindultam, szinte futva indult ő is
át a zebrán, szemben a kőris-
fánál egy csapzott-szőke kislány
láttam, integet neki, ő meg oly furcsán
karolta át, mint elébb a vállam,
mikor hévvel fonódunk össze nálam
ma is, alig órája múlt, billent a váza
virága is... most meg tele a járda
itt hagyott illatával, szórja a szél,
más semmi... Egy halállal felér.

XXV.
FELÚJÍTÁS

XXV.

FELÚJÍTÁS

falon a folt egy kép helye tán,
hiányjel, egy a sok közül,
gombolatlan rés az új ruhán,
szobád a múlttól menekül;

túl a feledés időszakán
rád illő fények, illatok
mítoszát hordozza szét a táj
s a kertre nyíló ablakok

XXVI.
MÁJUS

XXVI.

MÁJUS

Rigó fütyült, a duzzadt ágak
csúcsain rügy szerénykedett;
hány éve múlt... Már sose látlak,
régén járkáltam itt veled.
Még él a kép, a képzelt vásznon
árnyunk előttem, kéz a kézbe,
egy felcikkanó napfényzávon
olvad bele a messzeségbe.

Hallgatom lépteit a nesznek:
avarcsönd, selymes zizzenés,
a régi szellők nem követnek,
túl sok ez most, és túl kevés.
Csapatba verődik az alkony
vörösen izzó tűzkerék,
készül, hogy magamra hagyjon,
nincs semmi, amit értenék.

Földig-ágú fenyők sorában
riadtan dobban a szívem,
itt marad az ember magában
nem hiányolja senki sem...
Hány éve múlt... Már sose látlak,
alig hihető mi volt, s miér’;
rigó fütyül, a duzzadt ágak
örököldje közt rólunk mesél.

XXVII.
ÁBRÁNDÓZÁS

XXVII.

ÁBRÁNDOZÁS

Ajtódon kedves, ha egyszer belépek,
kilincshez kötöm a csahos időt,
kinn a küszöbön mosolyt cserélek,
maszkot teszek, s arcomról a redőt

lesimítom, hogy lásd, vagyok a régi
könnyen feledő, – nekem tudhatod
fontos a látszat – szeretném remélni
tölthetek nálad egy bohém napot.

Ráncaink közt elszalasztott évek
incselegnek, hajunk már deres,
meghittséged elfogadni félek,
a kort becsapni mégis érdemes.

Jöjj, ülj le mellém, takard el a lámpát,
a szó zavarna, zenét se keress,
érett ésszel rendezzük számlát,
légy kortynyi bor, de forró, fűszeres.

XXVIII.
IDŐTLENÜL

XXVIII.

IDŐTLENÜL

ahol tegnap még jövőjét szőtte
a fiatalság lenge délibábja,
ahol mindenik elsimult nyomod
egy meg nem írt regény folytatása,

ahol a víztükör csalóka fényén
valóságkép az égbolt csillaga
és moccanatlan időtlenségen
villan az elmúlás ezüstfonala,

a Holt-Tisza-ág árnyékos öble
fogva tartja volt ünnepnapom,
sűrű karéjos levélözönbe
nyitja szirmát a vízililiom,

festőecsetre illő pára leng
meseszerűvé oldva a tájat,
emlékezésem labirintusán
kószálva most is odavárlak

a kezdetekhez hogy visszatérjünk
évek rongy gönceit hátrahagyva,
a Holt-Tisza- ág árnyékos öble
időtlenségünket befogadja.

XIX.

MÉGIS, HOGY KÉPZELED

XIX.

MÉGIS, HOGY KÉPZELED

Egy szót sem szóltál!
Mondd! Mégis, hogy képzeled?
Megostromolni titkon az eget?
Ártatlan mókának hiszem!
Nem láthat többé senki sem
lapok fölé hajolva
jó útra bírni érdes szavakat...
Az almafák is hallgatag
tűnődnek utánad,
mi marad, ha harmatcsepp
léted felragadja
egy felhőfoszlánypára
s irdatlan messzi hegyen túli tájra
repít megállíthatatlanul?
Mondd! Mégis, hogy képzeled?

XXX.

MÉG TART A NYÁR

XXX.

MÉG TART A NYÁR

még tart a nyár, ezüst fullánkja
bizserget bőrrön át
emelkednek a vastraverzek
a nézőtér még idekint derül
a parki padokra
minden jegy elkelt
szerelmesek
facér hajléktalanok
örökös bérlőik
itt laknak itt szeretnek
ma még a rozsdás alkonyég
köntösét bíborra váltja
kipergeti fényét
a lombok zegzugából
maradék vágyból
még tüzet csihol

egy madár a fészken valahol
készül új hazába
tart még a nyár
kereslek mindhiába
a csöndet lassan megszokom
magányom viseltes ruhája
tapad rám
mint harcosra a vért
még létezem de nem tudom miért.

XXXI.
SZONETT AZ ŐSZBEN

XXXI.

SZONETT AZ ŐSZBEN

asztalom köré szálltak, ahol ültem,
hárs hullatta rám az őszikéit,
kávét ittam, lestem az ősz igéit
szivárványszínek közt felhevülten

vasárnap délután; s mint régen veled
a kávé-s-tálca napfényt tükrözött;
lebegtünk akkor ég és föld között,
kinevethettük együtt a telet

ami ha eljön, havasra vált a táj;
ma hósapka ül a hegyek homlokán,
tél vert tanyát a városhoz közel;

halandó napok közt nincsenek csodák,
érted kutattam az őszt át meg át,
rejtett világod mégsem értem el.

XXXII.

LÁTOÐ

XXXII.

LÁTOD

Látod? Az ősz lehangol, ne csodálkozz
ha nyűgös vagyok, magaunt, mogorva,
nem kéne, hogy most ennyire hiányozz!
Örömtelen napok látogatnak sorra,
fakul a kert, a meghitt séták helye veled,
hosszú ökörnál hintál a sombokorra;
Nem hittük, dér jön majd, ködös telek,
magányos angyalszárnyat írunk a hóra
megidézni a régi együttléteket...
Látod? Ez a borongás, e holt virágok,
ez a felemás világ végül hozzád vezet,
fáj ez a sok szín... Még gyászban járok.

XXXIII.
HIÁNYJELEK

XXXIII.

HIÁNYJELEK

Éveim rommezején valóság-ízű mesék
közt járva még hihető a tegnapelőtt is
idilli helyünk még idelátszik
sínpárok mentén sárgul a pitypang
hallik a déli harangszó, s a távoli
vonatfütty-foszlány dallamtöredéke
együttlétünk illatát mégse
idézi vissza az órák magánya
sem a sírodra hulló alkonysugárban
ellobogó gyertyalángjaim ölelkezése.

XXXIV.
KIRE BÍZZAM

XXXIV.

KIRE BÍZZAM

Ha nem vagy, a titkot kire bízzam?
Milyen hazába, kinek írjam?
Milyen motetta szent hevére,
Milyen ezüstbe fürdő éjre,
Milyen barbár, durva szavakra,
Lódobogásra, lélekharangra,
Milyen vajúdó állati testre,
Milyen villámra, fergetegre,
Milyen ugarba vetett magra,
Milyen vulkáni tűz-salakra,
Milyen kardélen kéklő fényre,
Milyen irdatlan szenvedélyre?
Égő könnyek, ha megerednek
Milyen folyammal versenyezzenek,
Milyen áradás, lavina, átok
Rejtse magába elmúlásod,
Zsombékjaim zsurlóhegyére
Milyen apadó ártatlan vérre,
Hová rejtsem el hallgatásom,
Keresztre vert feltámadásom
A fájdalmat mert szóra bírtam?
Ha nem vagy, a titkot kire bízzam?

XXXV.
BÚCSÚ

XXXV.

BÚCSÚ

a kert ma őszi mozaikpaletta,
színek, árnyak, formák hangulat,
a lombokat már kikezdte a rozsda,
talpig köd ül a szürke ég alatt;

kedélyem rossz, lehangolt zongora,
volt nyári álmom néma fájdalom,
sebes ár a folyók csipkesodra,
kiégett árnyék himbál a falon,

szél szórja szét zöld napjaim porát,
ökörnyál úszik, végső léghajó,
a nyár istenfény-tükörfoncsorát
törlik a képről, nem odavaló.

TARTALOMJEGYZÉK

I.	TALÁLKOZÁS	5
II.	ALKALMI ORIGÓ.....	9
III.	AZ ELMÉLET GYAKORLATA.....	13
IV.	HA ELFOGADSZ	17
V.	HA AKAROD.....	21
VI.	ÁLMODBAN	25
VII.	MEGSZOKÁS.....	29
VIII.	NE HÍVJ FEL	33
IX.	UTAZÁS VÉLETLENEKKEL.....	37
X.	VESZEKEDÉS	41
XI.	SZERETNI VÉLEM JÖSSZ E MÉG	45
XII.	MONDD, MI LESZÜNK	49
XIII.	MI VOLTUNK.....	53
XIV.	HADD, LÁSSALAK ÚGY.....	57
XV.	TALÁLKOZÁSOK.....	61
XVI.	ÉN LÖKTELEK LE TAIGETOSZRÓL	65
XVII.	KUTATOM.....	69
XVIII.	KIDOBHATOD.....	73
XIX.	TELEFONHÍVÁS	77
XX.	TALÁLKOZZUNK	83
XXI.	HA VISSZAKÖLTÖZÖL	87
XXII.	ÜZENTÉL,VÁRLAK	91
XXIII.	SMS	95
XXIV.	VÁLÁS	99

XXV.	FELÚJÍTÁS.....	103
XXVI.	MÁJUS	107
XXVII.	ÁBRÁNDOZÁS	111
XXVIII.	IDŐTLENÜL	115
XXIX.	MÉGIS, HOGY KÉPZELED	119
XXX.	MÉG TART A NYÁR	123
XXXI.	SZONETT AZ ŐSZBEN	127
XXXII.	LÁTOD	131
XXXIII.	HIÁNYJELEK.....	135
XXXIV.	KIRE BÍZZAM	139
XXXV.	BÚCSÚ.....	143

**Koosán Ildikó polgári nevén
dr. Bódor S..né, dr. Koosán Ilona költő,
műfordító jelenleg Szombathelyen él.**

Eddig megjelent kötetei

LÉTEZÉS FŰSZÁLRA FŰZVE.

Accordia Kiadó · Budapest, 2006.

INDEXRE TETT TÉVELYGÉSEIM

Accordia Kiadó · Budapest, 2007.

TÜNDÉRKERT SELYEMÚTJAIN Versek.

Littera Nova kiadó · Budapest, 2008

KÉPMÁS-MÁSKÉPP Műfordítások, kétnyelvű

Szerzői kiadás

Szombathely, Balogh és Társa kft. 2010.

AZ IDŐ SODRÁSÁBAN

Szerzői kiadás

Szombathely, Balogh és T. kft. 2012.

REMY DE GOURMONT: SIMONE Műfordítás

Szerzői kiadás

Szombathely, Balogh és Társa kft. 2012.

HAZAFELE Válogatott versek.

Rím kiadó, Budapest, 2014.